Biografie - Gheorghe Cornilescu (1898 – 1967)

Cunoscutul traducător al Bibliei în limba română, Dumitru Cornilescu, a avut un frate mai mic cu 6 ani, Gheorghe Cornilescu, născut în 1898 în comuna Slasoma din judeţul Mehedinţi. Amândoi fraţii au fost dotaţi de Dumnezeu cu o deosebit de bună capacitate intelectuală.

Gheoghe Cornilescu a absolvit seminarul teologic, apoi a urmat studiile la Teologie şi la Litere din cadrul Universităţii din Bucureşti. A absolvit Facultatea de Teologie şi ar fi putut fi preot ortodox, însă şi-a ales în final să fie profesor de limba română, latină şi greacă. Intervenise în viaţa lui evenimentul cel mai important: se întorsese la Dumnezeu, având parte de cunoaşterea personală a Mântuitorului Isus Hristos, că urmare a primirii Evangheliei prezentată de fratele său. De pe atunci se ducea la biserica “Cuibul cu Barză”, unde Teodor Popescu predica Evanghelia (aceasta prin anii 1917 – 1918).

În timpul studenţiei a fost pedagog la seminarul ortodox, unde spunea colegilor despre Domnul Hristos. Într-o zi când era la masă cu alţi colegi pedagogi, când a vazut că aceştia făceau glume proaste referitor la o tânară servitoare, el s-a sculat de la masă şi a plecat. Demnitatea care l-a caracterizat toată viaţa, era de pe atunci o dovadă pentru colegi, că se întorsese la Dumnezeu.

Câţiva dintre colegii lui, ştiind că Gheorghe Cornilescu frecventa biserica “Cuibul cu Barză” l-au rugat să le înlesnească o stare de vorbă cu preotul Teodor Popescu. S-au dus vreo zece studenţi acasă la acest preot şi au auzit de la el despre jertfirea Domnului Isus Hristos, în care s-a aratat dreptatea şi iubirea lui Dumnezeu. Cuvintele acestea au pătruns în inima unora dintre colegi, şi îndeosebi în Emil Constantinescu, care după un timp s-a întors şi el la Dumnezeu.

Gheorghe Cornilescu s-a căsătorit cu Teofana Ionescu, care era soră cu Teodor Popescu.

După înlăturarea din biserica ortodoxă, Teodor Popescu l-a avut că cel mai apropiat colaborator în lucrarea Evangheliei pe Gheorghe Cornilescu.

Celor care Îl cunoşteau pe Domnul Hristos din timpul când Evanghelia se predica la “Cuibul cu Barză” li s-au adăugat mulţi alţii de prin felurite oraşe şi sate ale ţării şi toţi erau plini de dorinţa de a se întemeia adunări creştine printre cunoscuţii lor, prin localităţile lor. Fiecare căuta să dea celor din jur un Nou Testament sau cel puţin un tractat, ca o invitaţie de a veni la Domnul Isus. La început în Bucureşti, apoi pe la Ploieşti, Câmpulung şi în alte localităţi, mereu, ani de-a rândul era nevoie de predicarea Evangheliei şi de cunoaşterea Cuvântului lui Dumnezeu, iar Gheorghe Cornilescu şi Emil Constantinescu erau plini de entuziasm în această lucrare a lui Dumnezeu. Teodor Popescu era permanent ocupat cu această lucrare sfântă, peste tot, în Bucureşti şi în provincie.

Domnul Hristos a dat în acel timp darul de a vesti Cuvântul şi multor altor fraţi, încât lucrarea aceasta nu rămânea numai pe umerii unora. Nimeni nu era plătit pentru că vestea Evanghelia; fiecare frate îşi avea serviciul lui personal cu care îşi întreţinea familia, iar la adunare venea mereu proaspăt pregătit cu ceea ce avea de la Dumnezeu din Biblie. Gheorghe Cornilecu era profesor; într-un timp a trebuit să accepte un post în oraşul Călăraşi, apoi a fost inspector şcolar şi, ceva mai târziu, director al învăţământului secundar din Ministerul Învăţământului. În colaborare cu Emil Constantinecu, a tipărit şi manuale de limba română pentru elevi.

Revista numita “Adevărul Creştin” iniţiată în noiembrie 1921 a fost continuată îndeosebi de Gheorghe Cornilescu, care, pe lângă articolele pe care le scria el însuşi, prelucra şi pe cele scrise de alţii. Munca aceasta era continuă, pentru că revista se tipărea în fiecare lună. S-a înfiinţat, pentru scurt timp, şi revista “Adevăratul Creştin”, pentru cei credincioşi, în care se prezentau învăţăturile de seamă ale Scripturii referitoare îndeosebi la mântuire şi la adunarea creştină.

Prin anul 1925 statul dăduse acestor credincioşi numele de “Creştini după Scriptură.” În anul 1939 situaţia politică devenise foarte tulbure în ţară şi, între altele, Departamentul Cultelor a făcut fuzionarea “Creştinilor după Scriptură” cu “Creştinii după Evanghelie”, acestia din urmă deosebindu-se în ce priveşte botezul şi rugăciunea femeilor în adunare. Fuzionarea a fost făcută de stat, nu a fost dorinţa sau iniţiativa fraţilor.

În 1941 lui T. Popescu şi lui G. Cornilescu li s-a interzis de către autorităţi dreptul de a mai vorbi în public. T. Popescu a fost chemat la Prefectura Poliţiei Capitalei şi prefectul i-a spus: “Te împuşc că pe un câine!”

În iunie 1941 a început războiul antisovietic şi în curând adunările aveau să fie închise. Credincioşii din Bucureşti se adunau totuşi prin casele lor, când la unul, când la altul acasă şi în felul acesta au început să se formeze vreo 28 de “adunări de casă.” Legătura frăţească era tot mai preţuită în aceste mici adunari.

G. Cornilescu, plecat din Bucureşti în timpul bombardamentelor aeriene, a venit totuşi la o înmormantare a unei credincioase de pe la Dămăroaia. Spre seară, îndreptându-se împreună cu puţini alţii spre casa unui credincios de la marginea oraşului, văzând că se înseră şi începuseră să se vadă stelele, a început să intoneze o cântare, la care i s-au alăturat şi ceilalţi:

Stele au răsărit

Pe-albastrul cer,

Seara a-nvăluit

Totu-n mister.

Coboară noaptea grea

În jurul meu,

Dar e lumina mea

Cuvântul Tău.

Dacă era oprit de a vorbi în public, îi făcea placere să cânte alături de alţi fraţi şi nu rămânea fără lucru pentru Domnul Hristos, pentru că ştia să dea câte un sfat deosebit de bun câte unei persoane, individual, sau, unde observa el însuşi o nevoie, să amintească ceea ce ne spune Scriptura.

Dupa 23 august 1944 măsurile restrictive ale dictaturii dinaintea şi din timpul războiului au fost înlăturate. Au început anii dominaţiei sovietice şi la început se părea că lucrarea lui Dumnezeu va fi liberă. G. Cornilescu însă vedea ceva mai mult: o altfel de dictatură avea să ia locul vechii dictaturi. Folosind însă timpul de libertate de la începutul acestei perioade, adunările fiind din nou deschise, credincioşii au reînceput activitatea publică de evanghelizare şi adunările erau arhipline; se arăta în adevăr o sete după Cuvantul lui Dumnezeu. G. Cornilescu era activ şi mult apreciat de fraţi pentru lucrarea pe care o făcea, în Bucureşti şi în provincie.

Presa devenind liberă pentru scurt timp, în 1949 G. Cornilescu împreună cu T. Popescu şi E. Constantinescu au tipărit o nouă traducere a Noului Testament şi a Psalmilor, într-un număr mic de exemplare.

Unele “adunări de casă” din timpul războiului şi-au continat activitatea, încât în fiecare zi, seară, te puteai duce la una din ele. Tinerii erau activi în aceste adunări şi era o bucurie deosebită, când, alături de ei, venea şi G. Cornilescu sau E. Constantinescu.

Timp de câţiva ani G. Cornilescu s-a ocupat de cei tineri şi, îndeosebi în “adunarea a treia” (duminica de la ora 12.30 la ora 2, deci când cei mai mulţi erau obosiţi) a prezentat din Biblie subiecte pe care le considera necesare. Iniţial, această adunare la o oră aparent nepotrivită, fusese rezervată pentru învăţarea cântarilor, însă îndeosebi G. Cornilescu şi Simion Boboia s-au gândit să fie o adunare de cercetare a Scripturii.

Una dintre cele mai frumoase expuneri la aceste adunari a fost viaţa lui Iosif, din cartea Geneza a Vechiului Testament, care este o imagine a vieţii şi a caracterului Domnului Hristos.

La “adunarea a treia” G. Cornilescu a prezentat primele 13 capitole din cartea Faptele Apostolilor, deseori cu o cooperare vie, activă din partea celor tineri. S-a căutat călăuzirea şi libertatea Duhului în adunare. Deoarece din cartea Fapte s-au văzut unele începuturi ale răului care căuta să se introducă chiar din primul secol în adunarea creştină, G.Cornilescu a vorbit şi depre penticostalism, vorbirea în limbi, botez, legalism. S-a subliniat faptul că activitatea într-o adunare creştină trebuie să fie călăuzită de Duhul Sfânt, care-L preamăreşte pe Domnul Hristos.

Şi acestea toate, în timpul orientării oamenilor spre comunism! Dar, pentru a-şi împlini planurile, prin anul 1963 statul a redus numarul adunărilor de cartier, iar Gheorghe Cornilescu a primit din nou interdicţia de a vorbi în public, sub pretextul că fratele lui, Dumitru Cornilescu, locuia în Elveţia! I s-a impus din nou tăcerea în adunare. Dictatura antonesciană şi dictatura comunistă au arătat aceeaşi gândire, de a înlătura din cale pe cei care sunt dedicaţi Domnului Hristos şi în mod evident dăruiţi de El pentru lucrarea Sa.

Totodată, în ultimii ani ai vieţii, G. Cornilescu a fost transferat disciplinar la o scoală generală de nivel elementar, de pe strada Împăratul Traian, în cartierul Berceni, departe de locuinţa lui.

Cei credincioşi s-au rugat mult timp că Dumnezeu să lucreze să i se dea voie să vorbească în adunare şi, cu multe intervenţii şi înaintea oamenilor, după vreo 2 ani oamenii statului i-au redat libertatea cerută. Ca şi mai înainte, G. Cornilescu şi-a reluat activitatea în adunare, cu aceaşi putere pe care o arătase la început. Şi-a continuat explicaţiile din Faptele Apostolilor la “adunarea a treia”, iar la adunările de după cină se arăta duios în vorbire, deseori spunând “iubiţii mei”. Ultimele predici pe care le avem de la el, rostite fără notiţe că întotdeauna, sunt din 9 Iulie 1967, când a vorbit la zidire, dupa cină, de la .2-8 şi în aceeasi zi, la “adunarea a treia” despre cele scrise în Fapte 13. Cuvintele rostite pentru textul de la Filipeni 3 se termina astfel:

“Cine ar bănui oare că Pavel este în închisoare, când auzi: Hristos este bucuria mea, Hristos este lauda mea, Hristos este totul pentru mine? Cine şi-ar închipui că omul acesta este în închisoare, în durere, când el nu spune nici un cuvânt despre necazul său?

O, iubiţilor, vremurile sunt grele şi vor fi din ce în ce mai grele pentru credincioşi. Nu vom izbuti să trecem prin ele oricum. Când Cuvântul ne spune că vremurile vor fi din ce în ce mai grele, să credem că Dumnezu nu exagerează niciodată. Şi să ştim că nu vom putea izbuti să trecem cu credincioşie prin ele, decât dacă am ajuns să părăsim toate şi Domnul Hristos să ajungă singura noastră laudă. Dar pentru ca să ajungem aici, pentru ca să putem fi biruitori în viitor, trebuie să ne exersăm de pe acum cu gândul că Domnul Hristos a ajuns singura noastră laudă, singurul nostru bun pe acest pământ. Altminteri, să ştiţi, va fi greu, foarte greu, dacă nu imposibil, să trecem biruitori prin vremurile care vor veni.“

La scurt timp dupa aceste predici, G. Cornilescu fiind cu familia în vacanţă în localitatea Breaza, a avut o criză de inimă, care l-a făcut să se înapoieze la Bucureşti, unde a murit pe data de 7 august 1967.

Niste foi îngălbenite de timp au pe ele cuvintele rostite de Emil Constantinescu la înmormantarea prietenului său Gheorghe Cornilescu:

“Cu ochii scăldaţi în lacrimi şi cu inimi îndurerate, ne despărţim azi de o fiinţă mult iubită şi mult preţuită: de un bun soţ, de un părinte iubitor şi înţelept, de un prieten de nădejde, de un distins şi capabil profesor, de un credincios şi harnic slujitor al Domnului Hristos. În sfârşit, ne despărţim de un om care a lăsat urme pilduitoare pe unde a trecut şi totodată, o amintire plăcută, binefacatoare.

Cum se explică “dâra luminoasă” pe care a lăsat-o Gheorghe Cornilescu în familie, în profesie, în adunarea Domnului Isus, între prieteni şi cunoscuţi? G. Cornilescu a fost un om bine inzestrat de Dumnezeu cu daruri sufletesti, dar şi cu daruri spirituale, acestea din urma primite dupa întoarcerea să la Dumnezeu, în urma credintei în Domnul Hristos Cel rastignit şi inviat, în urma privirii necurmate la Mântuitorul, privire care îl ajuta să-şi însuşească felul de a fi al modelului nostru desăvârşit, care este Domnul Isus.

De aceea, lui Dumnezeu se cuvine toată lauda şi mulţumirea pentru tot ce a fost şi a realizat G. Cornilescu pe oriunde a trecut. Spunând aceasta, caut să respect modestia creştină care l-a caracterizat şi care-l făcea să se ferească întotdeauna de a vorbi despre sine, despre meritele sale, despre realizările sale. Cred că lui îi răsunau în suflet cuvintele apostolului Pavel din 1 Corinteni 4.7: “Ce lucru ai pe care să nu-l fi primit?”

Ca înzestrare firească din partea lui Dumnezeu, menţionez inteligenţa deosebită, care-l făcea pe G. Cornilescu să sesizeze bine orice situaţie, să găsească soluţia cea mai potrivit pentru orice caz, să cunoască bine oamenii cu care avea a face. Inteligenţa lui unită cu, cultura lui superioară pe care şi-a însuşit-o l-au făcut să fie un foarte bun profesor, care a ilustrat catedra nu numai prin lecţii de calitate, dar şi prin foarte apreciate manuale didactice ...

Ceea ce a avut o influenta hotărâtoare asupra caracterului valoros al lui G. Cornilescu a fost întoarcerea lui la Dumnezeu, care s-a petrecut în timpul primului război mondial, ca urmare a credinţei în Domnul Hrstos, în Evanghelie, sub influenţa fratelui său mai mare, Dumitru Cornilescu, care se întorsese şi el la Dumnezeu cu puţin timp înainte, pe când traducea Biblia într-o românească curentă, clară. De atunci, găsind în Domnul Isus iertarea păcatelor şi posibilitatea de a birui păcatul şi orice formă de întuneric moral, găsind în Domnul Isus pe Mântuitorul şi Domnul vieţii sale, G. Cornilescu şi-a închinat viaţa Mântuitorului pentru a-I sluji Lui, slujind fraţilor credincioşi şi oamenilor, slujind Evangheliei.

Contacul meu cu acesti doi oameni – T. Popescu şi G. Cornilescu – a fost determinant în ceea ce priveşte orientarea mea spre Evanghlie, spre Domnul Hristos. Angajaţi în aceeaşi lucrare aleasă, slujind împreună Domnului Hristos, slujind aceluiaşi ideal măreţ, am cunoscut de aproape pe aceşti doi oameni, cu care am legat o strânsă prietenie. De aceea pot spune că l-am cunoscut bine pe G. Cornilescu şi totodata i-am cunoscut activitatea lui de lucrator în câmpul Evangheliei.

Pasiunea lui de creştin a fost să ducă în mijlocul semenilor săi lumina Cuvântului scris al lui Dumnezeu, singura în stare să scoată pe oameni din întuneric, din păcat şi să-i conducă pe drumul adevaratei fericiri în viaţă.

Veşnicia va arăta cât de mult s-a trudit omul acesta ca, din teascurile tipografiilor să iasă Biblii şi Noi Testamente, cum şi literatură creştină, prin care oamenii să-L cunoască pe Domnul Hristos şi să-L urmeze.

Predicile lui G. Cornilescu, izvorâte din aceeaşi pasiune şi clădite pe autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu, erau ascultate într-o linişte desăvârşită şi cu o atenţie impresionantă, datorită duhului înalt de care erau însufleţite, datorită curăţiei şi justeţei învăţăturii, datorită adâncimii ideilor şi datorită expunerii sistematice şi de o mare claritate.

Domnul Hristos Cel răstignit şi înviat, marele Mântuitor pe care L-a dăruit Dumnezeu, Isus, modelul de viaţă desăvârşită pentru creştini, iată subiectul cuvântărilor lui G. Cornilescu, care au atras suflete la Mântuitorul şi au zidit sufleteşte pe credincioşi.

Lui G. Cornilescu îi stătea pe inimă lucrarea Domnului din toată ţara; era neobosit în a da ajutorul său la propăşirea acestei lucrări prin învăţătura sa, prin sfatul său, prin îndemnul său.

Avea într-adevăr o inimă de păstor. După pilda Marelui Păstor, iubea oile turmei Lui şi le purta de grijă. Cât de stăruitor era el să lucreze în folosul lor fără preget, potrivit cuvintelor prorocului Ezechiel: “căutând pe cea piedută, aducând înapoi pe cea rătăcită, legând pe cea rănită” (34.16).

La el întotdeauna găseai un sfat înţelept şi multă, multă înţelegere. Nu pot să nu pomenesc încă două însuşiri valoroase ale regretatului defunct: Era într-adevăr un om evlavios, primind cu linişte, fără cârtiri şi fără revoltă lucrurile neplăcute pe care le întampina uneori în viaţă. Apoi, avea curajul să spună omului în faţă, fără ocolişuri, greşelile de comportament, dar nu că să-l apese, ci că să fie ajutat să se îndrepte. Negreşit, de la Mântuitorul său învăţase el şi aceste trăsături alese.

Golul lăsat printre noi de plecarea lui neaşteptată este mare. Rugăm însă pe Domnul să umple El cum ştie acest gol, să mângâie şi să îmbărbăteze inimile noastre ale tuturor şi să facă El că pilda credinţei, a vieţii şi lucrării regretatului defunct să fie roditoare, spre binecuvantarea noastră vremelnică şi veşnică.

Şi acum, iubite prieten şi frate în Hristos, cred că nu greşesc dacă gândesc că ţie, pe bună dreptate, ţi se pot spune din partea Mântuitorului cuvintele adresate omului care, după pilda evanghelică, pusese bine în lucrare talanţii ce i se încredinţaseră: “Bine, rob bun şi credincios! Ai fost credincios în puţine lucruri, te voi pune peste multe lucruri. Intră în bucuria stăpânului tău!”

Ai intrat în odihna netulburată a cerului, pe temeiul sângelui vărsat de Domnul Isus la cruce. Ai intrat în bucuria Domnului tău. Te-ai silit să-ţi faci bine datoria în locurile şi lucrurile în care ai fost pus de Domnul: osteneala nu-ţi va rămâne fără răsplata,

Vei fi pus peste multe în slujba în care vei sluji şi în veşnicie Domnului Isus, pe care L-ai iubit atât de mult şi Căruia I se cuvine toată încrederea şi iubirea noastră.“

clickbible.org